Aventurile submarinului DOX

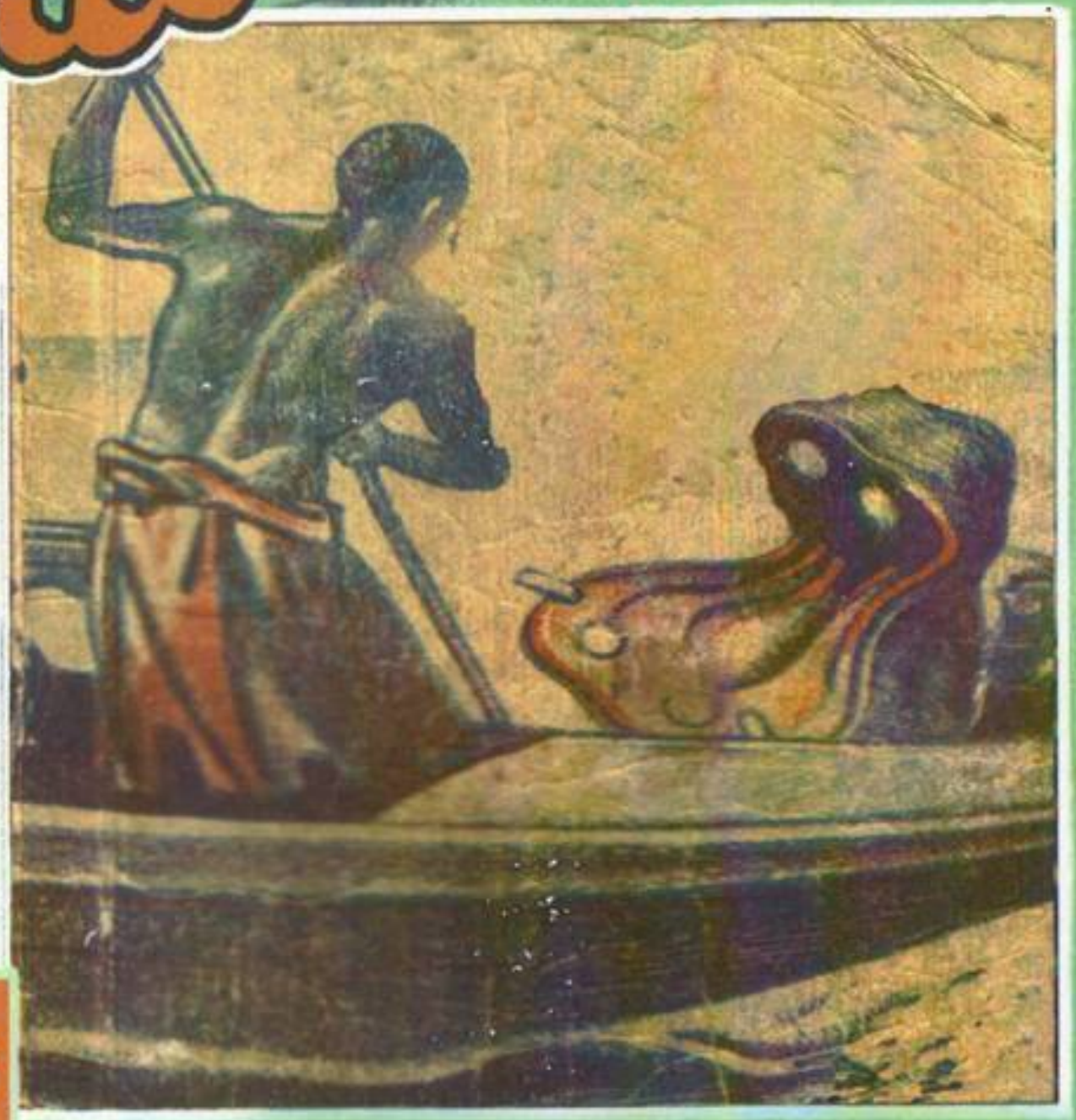

SERIE NOUĂ

103

Fugaritii

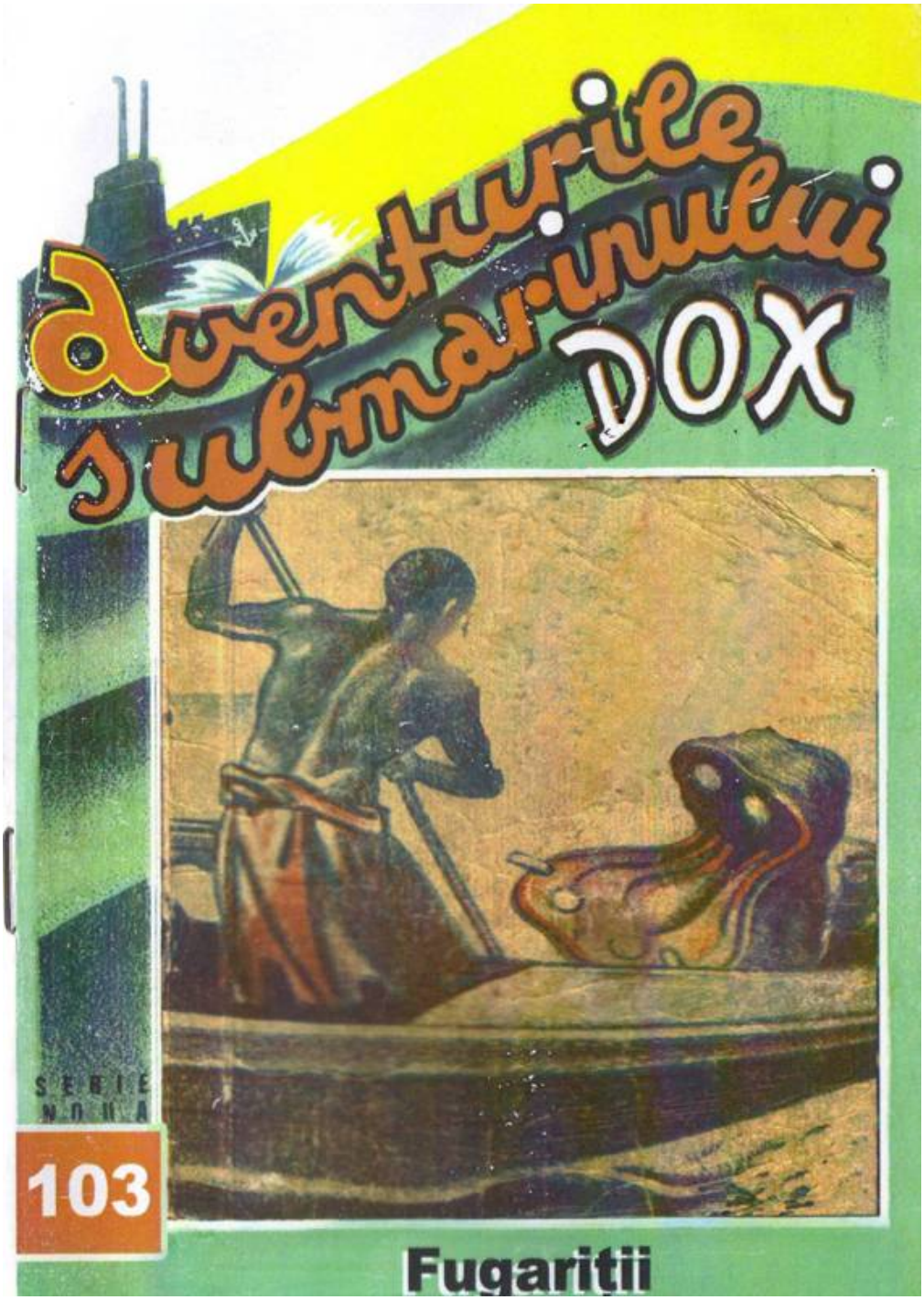
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
103
Fugaritii

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 103.

FUGĂRIŢI.

Traducerea de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de

toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN LUPTA CU DUŞMANUL.

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— «Trebuie să mai umblăm vreo patru sute cincizeci de kilometri prin ţinuturile Congo-ului înainte de a ajunge la lacul Tanganica, pe care urmează să-l străbatem, ca să ajungem în ţinutul Africii germane de odinioară.

Privirăm luna după Gertrud Wessel care pornise spre Gandu, unde locuia fratele ei.

— Bine-ar face să părăsească amândoi cât mai curând Congo-ul! – zise Marian – Omar ibn Fara a mituit poliţia din Lupungu şi o poate lesne readuce pe tânăra fată în puterea lui. Căci, la drept vorbind, ea a rupt un contract.

— Aşa e – încuviinţai eu – ar fi trebuit să mai rămână un an în casa lui, ca guvernantă a copiilor săi. Şi noi nu-i putem servi ca martori că era ameninţată acolo, căci şi noi suntem

urmăriţi de poliţie. Ce s-a întâmplat, Pongo? întrebai pe credinciosul nostru camarad, care stătuse mult de vorbă cu sclavii eliberaţi.

— Oameni vor înapoi la libatta – răspunse negrul – ei spun că pe urmă nu mai fi luaţi prizonieri.

— Dacă cred ei aşa, n-au decât să plece! zise Marian. Poate ca şi pentru noi e mai bine să rămânem singuri, căci atragem mai puţin atenţia şi putem merge şi mai repede.

Pongo vorbi iarăşi cu negrii, care îşi luară apoi rămas-bun de la noi, mulţumindu-ne călduros. După aceea porniră către apus, în vreme ce noi o luarăm spre răsărit.

Din păcate, stepa era acoperită aici numai cu iarbă măruntă şi nici tufe sau crânguri de mimoze nu prea erau, astfel că puteam fi văzuţi de departe, iar la rândul nostru puteam zări de la o distantă mai mare turmele de antilope ce păşteau pe acolo.

— Dacă Gaston cu oamenii săi ne-au urmărit într-adevăr, atunci trebuie şi ne fi văzut, zisei eu după o jumătate de ceas de marş, în care timp nu întâlnisem nici un tufiş care să ne ascundă cât de cât.

— Da, drumul pe care mergem e foarte primejdios – încuviinţă Marian – dar nădăjduiesc că în curând vom da iar de pădure, căci cu fiecare pas ne apropiam de apa Luabalei. Cum se numeşte Congo-ul la confluenţa sa.

— Or mai fi pe puţin treizeci de kilometri până să dăm de cel dintâi afluent – zisei eu – şi asta înseamnă o zi de mers – dacă nu şi mai mult – prin stepa grozavă. Şi arşiţa ne va sili în curând să ne încetinim paşii.

— Din păcate, aşa e, zise Marian, dar ce să-i faci! Peste o jumătate de ceas vom vâna ceva ca s-avem ce mânca de prânz. Ceai mai e şi-o să ne-ajungă până vom da iar de-o apă. Dar, ce-o fi zgomotul ăsta ciudat?

Ne oprirăm îndată s-ascultăm. Da, avea dreptate Marian, se auzea un bâzâit îndepărtat şi cu totul neobişnuit.

— Nu cumva or fi lăcuste? întrebai eu. Atunci suntem pierduţi, căci insectele astea alunga toate animalele şi cale de vreo optzeci de kilometri nu vom mai întâlni nici urmă de vânat.

— Uiţi că avem fluviul în care putem pescui ceva, răspunse Marian, liniştit. Şi deoarece bănuiala ta poate fi îndreptăţită, trebuie să ne îngrijim îndată de vânat, ca să ne poată ajunge până mâine după-amiază.

Îşi luă puşca de pe umăr, privi în juru-i şi după o clipă descarcă două gloanţe peste stepa liniştită.

Privii repede în direcţia în care trăsese prietenul meu şi văzui că nu greşise ţinta, căci turma de antilope pe care o ochise, se afla la cel puţin două sute de metri spre stânga noastră. Cu toată depărtarea simţitoare şi cu toate că animalele speriate de bâzâit, porniseră în galop, o antilopa mare sări în sus, apoi se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcată.

— Bravo, Mariane! strigai, entuziasmat. Acum am scăpat de grijă. Dar ia ascultă, nu par să fie lăcuste, căci zgomotul e cam prea tare.

Porniserăm spre locul unde căzuse antilopa împuşcată, când strigătul meu îi făcu pe camarazi să se oprească. Marian ascultă câteva clipe, apoi zise:

— Robert, stăm prost de tot! Îţi mai aminteşti ce propusese unul din ofiţerii belgieni colonelului Roule? Astea-s avioane care ne caută pe noi şi aici n-avem unde ne ascunde.

— Massers vine repede! strigă Pongo şi se repezi înainte cu paşi mari. Vânat este bun ca acoperire.

Într-o privinţă, asta aşa era. Trupul mare al antilopei împuşcate ne putea ocroti într-o oarecare măsură de a fi văzuţi de sus, dacă ne lipeam strâns de el sau ne târâm chiar sub dânsul.

Îl urmarăm deci pe Pongo, care alerga de îi sfârâiau călcâiele, nu altceva. Cunoştea primejdia ce se apropia de noi, căci zburaserăm cândva împreună în avion şi ne prăbuşisem.

Uneori mă întorceam repede pe când fugeam, căutând să descopăr pe zburători – deoarece din zgomotul care devenea tot mai tare, puteam recunoaşte că e vorba de două avioane.

Spre norocul nostru însă, erau încă prea departe – şi în cele din urmă ajunserăm, cu răsuflarea tăiată, lângă antilopa răpusă. Pongo târî animalul alături de nişte tufe şi noi ne strecurarăm repede între sălbătăciune şi verdeaţă.

Dacă în avioane erau observatori – ceea ce era de presupus – cu greu ne-am fi putut ascunde de ocheanele lor.

Urmară clipe de mare încordare. Din zgomotul motoarelor puteam desluşi lămurit că zburătorii făceau viraje mari, ceea ce însemna că cercetau stepa sistematic.

Bâzâitul ameninţător se apropia tot mai mult. Cutezai să ridic capul cu băgare de seamă şi văzui cele două avioane la vreo cinci kilometri depărtare. Unul venea de la dreapta, celălalt de la stânga. Când fură împreună, se-ntoarseră iar şi zburară din nou care într-o parte, care în alta.

Era limpede că pe noi ne căutau. Înălţimea la care zburau să fi fost de vreo cinci sute metri.

Îi împărtăşii lui Marian observaţiile mele şi el răspunse:

— Să nădăjduim că nu ne vor descoperi aici lângă antilopă, dar mai bine ar fi să tragem; trupul şi mai mult peste noi.

Făcurăm repede treaba asta. Era de aşteptat ca aviatorii să descopere trupul lung de doi metri al antilopei, totuşi puteam nădăjdui că ei vor presupune că animalul fusese răpus de un leu, care fugise apoi auzind zgomotul motorului.

Căldura era înăbuşitoare şi trupul greu al antilopei ne tăia răsuflarea. La asta se mai adăuga încordarea în aşteptarea celor ce aveau să se petreacă.

Scosei iarăşi capul şi văzui cele două avioane numai la vreun kilometru de noi, venind din doua părţi.

Putui observa lămurit că aviatorii se aflau la trei sute de metri înălţime şi de la această depărtare cu siguranţă că puteau vedea antilopa cu ochiul liber, iar cu ocheanele ar fi putut zări partea de la mijloc în sus a trupurilor noastre; care nu era ascunsă de animal.

De-odată Pongo începu să smulgă repede iarbă, atât cât îi îngăduia poziţia în care se afla şi presără firele deasupra capetelor şi piepturilor noastre. Asta era o pavăză, dar numai în oarecare măsură, căci trupurile noastre se ridicau prea mult deasupra stepei pustii.

Bâzâitul aparatelor se apropia, devenea din ce în ce mai puternic, până ce se preschimbă într-un vâjâit asurzitor. Aviatorii veneau de-a dreptul sore noi. Cu siguranţă că zăriseră de departe antilopa şi vroiau să cerceteze acum ce era cu ea.

Prin firele de iarbă ce-mi acopereau faţa puteam vedea cum se apropiau cele două avioane galbene. Ajungând deasupra noastră se despărţiră dar în cel din dreapta mea putui zări lămurit capetele a doi oameni, dintre care cel din spate – observatorul – se ridică acum şi privi spre noi.

Câteva clipe doar şi cele două aparate trecuseră peste capetele noastre.

Răsuflai uşurat. Prinsese oare şiretlicul nostru!

— Mariane, cred că-şi iau tălpăşiţa, zisei eu, râzând. Dar în clipa următoare vâjâitul se apropiă iar.

Unul din avioane trecu de-a dreptul deasupra noastră, de data asta la o înălţime de cel mult o sută de metri. Văzui lămurit scheletul lui şi mai văzui că observatorul se aplecă şi zvârli în jos ceva lucitor.

O bombă îmi fulgeră prin, minte şi nu lipsise mult să sar în sus. Ar fi fost însă prea târziu; căci în clipa următoare obiectul căzu cu zgomot şuierător la numai cincisprezece metri de noi.

O bubuitură – şi schijele bombei pătrunseră în trupul antilopei.

— Drace! exclamă Marian. Numai de s-ar mulţumi cu atât! Trebuie să fi văzut ei acum că nu e nici o făptură omenească pe aci. Alţii în locul nostru ar fi luat-o la fugă.

Abia îşi sfârşi vorba, că al doilea avion trecu deasupra capetelor noastre. Chestia dinainte se repetă, dar de data asta observatorul ochise mai bine.

Mica granată de mâna căzu la cel mult cinci metri de antilopă, pe pământul ars de soare al stepei. Închisei ochii fără voie, căci credeam că ne bătuse ceasul din urmă.

Dar auzii atunci schijele vâjâind deasupra capetelor noastre şi trupul antilopei ne apără de efectul deplasării aerului produs de explozie.

— De ne-ar lăsa acum în pace! exclamai ei.

— A, ce s-a întâmplat, văd că au oprit motorul!

Într-adevăr, avionul din care fusese aruncată bomba zburase înainte, dar celălalt se întorsese şi oprise brusc motorul.

— Vor să aterizeze, zise Marian. Asta poate fi salvarea noastră. Rămâneţi liniştiţi locului până se vor apropia.

Lucrul devenea interesant. Dacă duşmanii erau pe pământ, nu mai trebuia să ne temem atât de mult de ei, căci cu armele noastre ne puteam apăra, chiar dacă dânşii ar fi fost în număr mai mare.

Dar, spre surprinderea mea, avionul nu părea să aterizeze, ci se rotea în cerc în jurul nostru. În schimb celălalt aparat făcu un viraj îndărătul nostru, veni în zbor planat deasupra-ne, făcu iar un viraj şi ateriză la vreo treizeci de metri de noi. Mai alunecă vreo zece metri şi se opri.

Cei doi aviatori săriră jos şi se apropiară. Erau oameni înalţi şi bine făcuţi. Când îşi scoaseră bonetele de aviatori, le văzui chipurile îndrăzneţe pârlite de soare.

— *Mon Dieu!* făcu unul din ei, râzând – de sigur că am ucis iar o biată antilopă. De unde şi până unde ţi-a dat în gând că cei trei aventurieri s-au ascuns aici?

— Pentru că antilopa este singura acoperire în toată stepa – răspunse celălalt zburător. Să vezi că am dreptate.

— Ei, atunci s-or fi curăţat şi ei – râse din nou cel dintâi – bombele au căzut aproape de tot.

— Aşa e – încuviinţă camaradul său – de curăţat s-or fi curăţat, fără doar şi poate. Colonelul Roule va fi mulţumit că indivizii ăştia primejdioşi au fost puşi cu botul pe labe.

— Dar locotenenţii Voisin şi Gaston şi mai mult. Drace! – se întrerupse cel dintâi, aproape speriat – uite-i că zac într-adevăr acolo.

Cei doi ofiţeri se apropiaseră şi se aflau lângă noi. În clipa când ofiţerul ne descoperise, Pongo zvârli brusc antilopa de pe trupurile noastre, noi sărirăm în picioare cu iuţeala fulgerului şi înainte ca cei doi să se poată gândi măcar să-şi scoată revolverele, ţevile armelor noastre îi ţintuiră în loc.

— Sus mâinile! strigă Marian atât de poruncitor, încât ofiţerii se supuseră fără să crâcnească.

Iar Pongo nu mai aşteptă să-i se spună ceva, ci se repezi la ei şi le smulse revolverele de la brâu. După ce le mai pipăi îmbrăcămintea ca să se încredinţeze dacă nu mai au arme ascunse, zâmbi şi zise:

— Massers, va fi bine.

— Îndărăt la avion! porunci Marian.

Cei doi ofiţeri se supuseră şi merseră spre aparatul lor. Noi ne ţineam după ei, ca să împiedecăm pe cei din avionul al doilea, care zbura acum deasupra noastră, să arunce vreo bombă.

— Staţi! porunci Marian, când ajunserăm la aparat. Rămâneţi aici lângă avion! Robert, tu îi vei păzi pe dumnealor! Vreau să scot din funcţiune aeroplanul – apoi va trebui să-i facem să vină jos şi pe domnii ăia de sus.

Nu puteam pricepe cum vroia Marian să facă treaba asta – mă supusei însă poruncii lui şi mă postai în faţa ofiţerilor belgieni, îndreptând arma spre dânşii.

Prietenul meu se urcă în aparat şi trebălui ceva pe acolo. Auzii un pocnet şi imediat se răspândi miros pătrunzător de benzină. Dăduse drumul combustibilului, deci şi acesta era cel mai bun mijloc pentru a împiedeca zborul.

După câtva timp sări jos şi zise râzând:

— S-a făcut! Am stricat şi aparatul de T.F.F. Precum şi mitraliera. Acum trebuie să le cer camarazilor dv. să coboare şi dumnealor.

Vârî în buzunar două accesorii de metal – cele mai importante piese ale aparatului de T.F.F. şi ale mitralierei, luă puşca de pe umăr şi se aşeză alături de noi.

II.
O ÎNTORSĂTURĂ NEAŞTEPTATĂ.

CELALALT AVION trecuse de câteva ori deasupra noastră. Cu siguranţă că aviatorului îşi dăduseră seamă de situaţie şi văzuseră că tovărăşiilor erau cu totul în puterea noastră.

Mi se părea că ghicesc planul lui Marian. Nu-i trebuia decât să nimerească cu un glonţ rezervorul de benzină şi aviatorii ar fi fost nevoiţi să aterizeze. E drept că prin asta nu-i aveam încă în mână. Dar oricum, era ceva.

Aparatul veni iar ca o săgeată, de data asta numai la vreo zece metri deasupra noastră. Marian ridică puşca, glonţul porni, aeroplanul trecu peste noi, dar în aceeaşi clipă două obiecte lucitoare căzură la picioarele noastre.

Se auzi o pocnitură, o coloană de fum se ridică – şi altceva nu mai putui vedea. Belgienii azvârliseră două bombe cu gaze lacrimogene. Firește că şi camarazilor avură de suferit de pe urma asta, dar principalul lucru era că noi eram scoşi din luptă.

Nu mi-ar fi folosit la nimic dacă aş fi tras cu revolverul în cei doi ofiţeri care îmi fuseseră daţi în pază. Ochii-mi ardeau cumplit şi trebuii să-mi apăs palmele peste ei ca să-mi uşurez durerile.

Eram încredinţat că cei doi belgieni se aruncaseră la pământ îndată ce se împrăştiase gazul cu pricina.

— Dumnezeule, acum suntem într-adevăr pierduţi! izbucni Marian. Le va fi lesne să ne facă de petrecanie.

În vreme ce mă frecam la ochi, auzii vâjâitul pe care-l făcea elicea avionului în coborâre.

Aveam încă revolverul în mâna dreaptă şi cu dosul ei îmi frecam de zor ochiul. Eram hotărât să mă folosesc de armă în clipa când cei doi ofiţeri ar încerca să mă dezarmeze.

Ochii-mi ardeau atât de grozav încât credeam că voi înnebuni de durere. Din răsuflarea grea şi gemetele din jurul meu înţelesei că şi tovarăşii mei, precum şi cei doi ofiţeri păţiseră la fel.

Vâjâitul elicei încetase. Avionul trebuie să fi aterizat pe aproape, căci auzii deodată îndărătul meu un râs batjocoritor, apoi un glas spunând:

— Am pus mâna pe ei! Îmi pare rău, camarazi, că trebuie să suferiţi şi voi, dar nu se putea altfel. Şi acum, să-i punem cu botul pe labe dea binelea!

Strânsei revolverul mai tare, căci îmi spuneam că sosise clipa hotărâtoare. Îmi făcusem însă greşit socoteala, căci deodată mă pomenii cu o lovitură atât de puternică în braţ – probabil cu un baston de cauciuc – încât mâna îmi căzu în jos şi arma îmi scăpă dintre degete.

Un zgomot slab şi înăbuşit îmi arătă că şi Marian avusese acelaşi gând ca şi mine, dar fusese şi el doborât de o lovitură la fel cu aceea de care avusesem parte eu.

În clipa următoare mâinile îmi fură legate la spate. Băgai de seamă că aveam de-a face numai cu un singur potrivnic, dar braţul meu drept era încă aproape paralizat din pricina loviturii şi atacul fusese prea pe neaşteptate.

Cu toate astea mă împotrivii pe cât putui. Mă, aplecai repede, îl trăsei spre mine pe potrivnic, apoi mă ridicai brusc şi dădui capul înapoi.

Ceafa mi se izbi de alt cap, auzii un strigăt înăbuşit de durere şi-mi simţii mâinile libere.

Uitai de durerea care-mi ardea ochii, mă-ntorsei repede în călcâie şi pornii înainte cu braţele întinse. Atinsei un om care ţinea mâinile la faţă; izbitura capului meu trebuia aşa dar, să-l fi lovit râu pe belgian în nas.

ÎI înhăţai repede de beregată şi strânsei cu toată puterea. Din păcate, însă, nu mă gândisem la ceilalţi belgieni. Auzii deodată o exclamaţie înăbuşită, apoi paşi grăbiţi şi, înainte de a mă putea gândi la împotrivire, mă pomenii cu o lovitură puternică în tâmplă. Mai avui doar răgazul să-mi spun că era un baston de cauciuc şi căzui grămadă la pământ.

Când mă trezii, ochii-mi ardeau încă, dar putui vedea că la foc şedeau patru ofiţeri belgieni care îşi frigeau nişte bucăţi de carne.

Capul îmi vâjâia groaznic, totuşi îmi învinsei slăbiciunea şi mă ridicai.

— Aha, turbatul de Bertram s-a trezit! râse unul din ofiţeri. Morin, acum îi poţi împărtăşi părerea ta.

Ofiţerul, care stătuse până acum cu spatele la mine, se-ntoarse. Când îi văzui mutra, mă pufni râsul, căci nasul îi era umflat ca o pătlăgică şi sclipea în cele mai frumoase culori, ceea ce însemna că izbitura pe care i-o dădusem cu capul nu rămăsese fără folos.

— Asta ţi-o voi plăti eu! scrâşni locotenentul Morin, furios şi se aplecă spre mine. Ţi-oi arăta eu cine sunt, încă înainte ca domnul colonel Roule să pună să te spânzure.

— Doare? îl întrebai eu, zâmbind.

O clipă se păru că vrea să mă pălmuiască, dar unul din ofiţerii de lângă foc strigă cu asprime: „Morin!” şi cu o privire de ură sălbatecă locotenentul se înapoie la ai săi.

— Ce te-a apucat să-l ameninţi pe dl. Bertram? făcu ofiţerul care-l împiedecase înainte să mă pălmuiască. E doar dreptul lui să se apere, chiar dacă o face numai prin cuvinte. Ţi-am spus atât d-tale, cât şi camarazilor, că nu voi admite

sub nici un cuvânt să vă atingeţi de prizonieri. Ce se va întâmpla mai târziu cu ei, nu-mi pasă!

Probabil că ofiţerul acesta – cel mai în vârstă dintre toţi – era şeful expediţiei. Se ridică, se apropia de mine şi, înclinându-se, zise:

— Căpitan Frenchy. Te simţi mai bine, domnule Bertram? Am fost nevoit să mă folosesc de bastonul de cauciuc, ca să-l liberez pe camaradul meu Morin. Dacă ţi-e foame îţi voi da să mănânci. Ne-am îngăduit să luăm antilopa pe care aţi vânat-o.

— Îţi mulţumesc, căpitane Frenchy, răspunsei. Mi-e foame într-adevăr şi ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da o bucată de friptură.

Frenchy chibzui câteva clipe, se uită când ia mine, când la Marian – care se afla alături de mine – apoi zise:

— V-aş dezlega cu dragă inimă, domnilor, dacă mi-aţi da cuvântul că nu veţi fugi.

— Nu, domnule căpitan, făgăduiala asta nu ţi-o putem da, răspunse Marian, îndată. Dimpotrivă, nu mă sfiiesc să spun că la cel dintâi prilej voi încerca să şterg putina.

— Atunci n-am încotro şi trebuie să vă las legaţi, zise căpitanul, cu părere de rău. V-aş fi cruţat cu plăcere de aceasta, fiindcă vă ştiu oameni viteji. Dar, fie cum credeţi!

Se-ntoarse la foc, tăia o bucată de carne din antilopă, o înfipse într-o creangă, se-ntoarse şi-mi ţinu carnea fierbinte la gură.

Începui să mănânc cu poftă şi căpitanul îmi dădu din când în când să beau câte o înghiţitură de ceai din sticla mea de campanie.

La sfârşit, zise:

— Ai dat drumul benzinei din aparat, domnule Farrow. În avionul meu n-am destul combustibil ca să mai pot da şi celuilalt, astfel că trebuia sa plec la Lupungu ca să mă aprovizionez. Până atunci va trebui să rămâneţi aici – adică vreo două ceasuri, după socoteala mea. Dar ia spune, ce s-a întâmplat noaptea trecută cu Arabul ibn Fara? Am prins o radiogramă a politiei din Lupungu, în care se spune că aţi făptuit o spargere în casa lui.

— Chiar aşa am făcut, răspunse Marian, liniştit şi d-tale îţi pot istorisi cum a fost, domnule căpitan.

Şi Marian povesti despre eliberarea fetei şi a sclavilor.

— Mare ticăloşie! exclamă căpitanul, furios, când prietenul meu sfârşi. Asta trebuie s-o raportez autorităţilor. Pentru moment nu pot întreprinde nimic, dar voi purta de grijă ca atât ibn Fara, cât şi poliţia, să-şi capete pedeapsa

cuvenită. Aşa dar, domnilor, mă voi înapoia cât mai curând. Personal îmi pare rău că trebuie să îndeplinesc ordinul primit şi să vă duc la colonelul Roule. Nădăjduiesc, însă, că veţi putea spulbera toate acuzaţiile care vi se vor aduce.

Simpaticul ofiţer – care era cu totul altfel decât camarazii lui – salută şi se întoarse la foc.

— Morin – zise el, d-ta rămâi aici, ca să pot transporta cât mai multă benzină pentru avionul celălalt. Te opresc însă cu străşnicie să te atingi de prizonieri.

Cei trei ofiţeri tineri se, ridicară şi salutară în tăcere.

Frenchy se apropia de aparatul său, unul din ofiţeri învârti elicea, se dădu apoi îndărăt şi în clipa următoare motorul începu săi duduie. După ce alunecă puţin, aeroplanul se înaltă şi dispăru îl direcţia spre Lupungu.

Prea multe speranţe nu ne puteam face acum. Dacă Frenchy se-ntorcea peste două ceasuri vom fi încărcaţi în celălalt avion şi aduşi plocon duşmanului nostru înverşunat, colonelului Roule.

Dar nu mă gândisem căi prin viclenie şi chibzuială dobândeşti adesea, mai mult decât prin forţa brutală.

Cei trei ofiţeri se aşezară iar lângă foc. De data asta numai locotenentul Morin stătea cu faţa spre noi şi privirea lui întunecată şi plină de ură era aţintită mai mult asupra mea.

Să fi fost după el, m-ar fi gâtuit cu sânge rece. Dar căpitanul Frenchy părea să se bucure de atâta trecere pe lângă ofiţeri, încât nici în lipsa lui aceştia nu cutezau să-i calce poruncile.

Tocmai când Morin îmi aruncase din nou o plivire de ură, întorcând apoi capul, Marian se ridică brusc şi, în clipa următoare, cei doi ofiţeri, care stăteau cu spatele la el, nimeriţi de doi pumni zdraveni zburară în lături. Marian sări atunci peste foc şi-l doborî la pământ pe locotenentul Morin, care rămăsese înmărmurit de spaimă.

Se aplecă repede, îi smulse revolverul din brâu şi-i ţinu la respect pe cei trei ofiţeri care încercau să se ridice.

— Aşa, domnilor zise el, calm – acum s-a întors roata. Locotenente Morin, ia-o în jurul focului şi te aşează lângă camarazii d-tale! Cu faţa spre foc!

Porunca aceasta era atât de hotărâtă, încât ofiţerul, gemând şi cu mare greu se târî pe genunchi în jurul focului. În vremea asta ceilalţi doi ofiţeri se ridicaseră anevoie, pentru ca să se opună imediat poruncii lui Marian:

— Sus mâinile!

Când îi văzu unul lângă altul cu braţele ridicate, prietenul meu luă şi celorlalţi doi ofiţeri revolverele.

— Ce-a fost mai greu s-a făcut! râse el apoi. A! Văd la locotenentul Morin un lănţuleţ, de care cu siguranţă că atârnă cheia de la cătuşele camarazilor mei. Da, da, aşa este!

Râzând mereu se apropiă de noi, neslăbindu-i din ochi pe cei trei ofiţeri. Mă-ntorsei repede – deoarece mâinile îmi erau legate la spate – şi Marian mă liberă din cătuşe.

— Deschide şi cătuşele lui Pongo – îmi spusa el – eu voi veghea mai departe asupra dumnealor.

După ce-i dădui drumul uriaşului. Îmi luai înapoi în primul rând armele, care împreună cu ale lui Marian şi Pongo se aflau lângă foc. Apoi îi ameninţai pe ofiţeri cu revolverul meu, în timp ce camarazii mei îşi luară şi ei îndărăt armele?

— Aşa, domnilor – zise Marian, zâmbind – acum mă văd silit să-i pun cătuşe locotenentului Morin, căci din pricina furiei sale împotriva prietenului meu Robert, el este cel mai primejdios.

Se apropiase pe la spate de ofiţer şi cât ai clipi îi prinse mâinile în cătuşe. Pe urmă se întoarse spre ceilalţi doi şi zise prietenos, dar foarte hotărât:

— Sculaţi-vă în picioare, domnilor!

Începu să le pipăie uniformele şi după ce sfârşi cu treaba asta, zise:

— Vroiam să mă încredinţez dacă nu cumva ascundeţi alte arme. Acum trebuie să vă rog să scoateţi uniformele. În schimb, vă voi da costumele noastre.

Pricepui planul lui Marian. Vroia să-l poată induce în eroare pe căpitanul Frenchy şi să-l învingă mai uşor, căci de el trebuia să ne temem dacă i s-ar fi părut ceva suspect în tabără.

— N-avem multă vreme! se răsti Marian, care şi începuse să se dezbrace.

Cei doi ofiţeri, neavând încotro, se supuseră.

Când fură gata, Marian dădu veştmintele lui aceluia care i se potrivea ca statură şi porunci:

— Îmbracă-te repede!

Apoi îşi puse şi el uniforma belgianului şi când isprăvi, îi ţinu pe ofiţeri la respect cu revolverul său, în vreme ce eu mă dezbrăcai în grabă şi pusei hainele celuilalt militar, care le îmbrăcă pe ale mele.

Acum pricepură şi cei doi ofiţeri ce avea de gând Marian cu schimbarea aceasta, căci îi văzui făcând mutre foarte întunecate. Prietenul meu nu se sinchisi însă, ci le legă mâinile la spate şi-i duse acolo unde stătusem noi până atunci.

— Acum culcaţi-vă – zise el – şi când se va înapoia căpitanul Frenchy să nu vă văd că faceţi vreo mişcare suspectă. Luaţi aminte la ce vă spun, căci eu nu glumesc!

Locotenentul Morin, turbând de furie, trebui să se aşeze cu spatele spre camarazii săi, în vreme ce noi luarăm loc de cealaltă parte a focului, de unde îi puteam supraveghea pe toţi.

Pongo se aşează lângă cei doi ofiţeri care luaseră acum locul nostru. Avea în felul acesta prilejul să vegheze asupra lor ca nu cumva să falcă vreun semn ascuns căpitanului Frenchy, când va zbura deasupra noastră.

Când totul fu pus la punct, îl întrebai pe Marian:

— Cum ai izbutit să-ţi scoţi cătuşele?

— Foarte simplu, prietene. Când am fost luaţi în primire, ţineam în mână stângă o bucată e sârmă groasă pe care o găsisem la instalaţia de T. F. F., a avionului. Ştii bine că înainte vreme îmi plăcea să învăţ „trucurile" scamatorilor care se liberează din cele mai straşnice legături. Când le cunoşti pe astea nu e de fel greu să descui cu o sârmă lacătele unor cătuşe. Fireşte că e nevoie de puţină dibăcie, dar asta nu-mi lipseşte. Eu eram liber când tu te treziseşi din leşin.

— Asta înseamnă că ai aşteptat prilejul cel mal bun, zisei eu, cu admiraţie. Cu toţi patru ofiţeri n-ai fi sfârşit atât de repede.

— Aşa e – încuviinţă Marian – mai ales ca căpitanul, care, cu liniştea lui, e cel mai primejdios potrivnic. Fără schimbarea uniformelor nu cred să fi izbutit să punem mâna pe el. Pare să fie foarte inteligent.

— Cu greu va bănui însă că ne-am şi eliberat, râsei eu. Păcat numai de benzina pe care o aduce, căci va trebui să i-o vărsăm iarăşi.

— Mă gândesc dacă n-ar fi bine să luăm avionul lui şi să zburăm spre lacul Tanganica. De ce să facem pe jos atâta drum?

— Bună idee! exclamai cu însufleţire. În felul acesta străbatem în câteva ore o distanţa pentru care am avea nevoie, altminteri, de cine ştie câte zile.

— Da, da, sunt hotărât să mă folosesc de aparat zise Marian – altfel nu mai ieşim teferi din Congo. Dacă decolăm îndată după înapoierea căpitanului, ajungem la lac puţin după ce se înnoptează. Şi atunci va trebui să zburăm fără ţel toată noaptea, căci pe întunerec vom găsi cu greu un loc potrivit pentru aterizare, îmi dădui eu cu părerea. Mai

nimerit ar fi să zburăm până pe înserat şi să aterizăm apoi ca să ne reluăm zborul a doua zi.

— Fireşte că e mai bine aşa. Dacă vine căpitanul peste un ceas, mai putem străbate trei sute de kilometri în cursul zilei.

III.
SALVAŢI, APROAPE…

STĂTURĂM LINIŞTIŢI în aşteptarea înapoierii căpitanului. În cele din urmă auzirăm un bâzâit îndepărtat, care se întărea tot mai mult, apoi zărirăm la orizont un punctuleţ negru care se apropia.

Recunoscui îndată că era avionul căpitanului Frenchy, care peste puţin timp se târî la pământ, ia vreo treizeci de metri îndărătul nostru.

Marian sări în picioare şi strigă:

— Repede, trebuie să-l luăm prin surprindere când va coborî din avion!

Îl urmai pe prietenul meu, care începu s-alerge sprinten spre avion. Căpitanul tocmai se dădea jos! Cu spatele spre noi şi când puse piciorul pe pământ şi se-ntoarse brusc, pentru că auzise probabil, paşii lui Marian – se pomeni în faţă cu ţeava revolverului prietenului meu.

După câteva clipe eram şi eu acolo, cu arma întinsă; Frenchy înălţă resemnat din umeri şi zise:

— Mai bine îl lăsam pe Morin să zboare, căci dacă aş fi fost aici cred că n-aţi fi izbutit să vă eliberaţi. Am cam bănuit eu ceva şi de aceea m-am şi grăbit.

— Atunci ar fi trebuit să fii ceva mai cu băgare de seamă la aterizare, domnule căpitan – răspunse Marian – acum trebuie să te rog, cu multă părere de rău, să ridici braţele. N-avem încotro.

— Nu e nevoie săi te scuzi, răspunse Frenchy şi ridică braţele. Mi-aţi spus doar că veţi încerca să vă eliberaţi. Trebuia să fiu cu mai multă luare aminte. Nu pot pricepe însă, cum ai izbutii să-ţi scoţi cătuşele.

— Cu ajutorul unui meşteşug pe care l-am învăţat cândva şi care mi-a prins bine acum, răspunse prietenul meu. Vă rog, domnule căpitan, luaţi-o înaintea noastră spre foc.

Când Frenchy trecu pe lângă el, îi scoase repede revolverul de la brâu. Ajungând la foc, Marian spuse iarăşi:

— Cu toată părerea de rău trebuie să-ţi leg mâinile. Presupun că mai aveţi cătuşe?

— În buzunarul din dreapta al hainei mele, răspunse Frenchy, scurt.

Marian scoase afară cătuşele, rugăm pe căpitan să ducă mâinile la spate şi i le prinse în cercurile de oţel. Îl strigă apoi pe Pongo, care veni îndată.

După ce chibzui puţin, prietenul meu zise:

— Am hotărât să ne folosim de avionul d-tale. Domnule căpitan. Benzina pe care ai adus-o pentru al doilea aparat vom fi nevoiţi s-o vărsăm, căci nu trebuie să-ţi dăm prilejul să ne urmăreşti prea curând. Fireşte ca după plecarea noastră va trebui să vă puteţi elibera, ca să ajungeţi cât mai curând la oraşul cel mai apropiat, care e Gandu. De aceea vă voi lăsa revolverele – dar ca să nu vă eliberaţi prea repede, voi înveli şi lega cheia cătuşelor în bucata aia mare de piele de antilopă care se vede colo, iar pachetul acesta, pe care-l veţi putea găsi lesne, îl voi arunca la oarecare depărtare de aici, după ce mă voi înălţa văzduh.

— Primesc condiţiile dumitale domnule Farrow – răspunse căpitanul – de altfel, nici nu-mi rămâne altceva de făcut.

— Bine. Atunci să scot cheia de la cătuşe… Aşa! Şi acum vom vărsa repede bidonul cu benzină pe care l-ai adus. Instalaţia de T. F. F. şi mitraliera aparatului care rămâne aici va trebui să le scot deasemenea. Piesele respective le voi pune în aparatul meu, pe care-l veţi găsi pe malul lacului Tanganica.

— Domnule Farrow, te admir pe dumneata şi pe tovarăşii d-tale. Şi, deşi e împotriva superiorilor mei, mă bucur din inimă că aţi izbutit săi văi eliberaţi. M-aş fi socotit drept călău dacă v-aş fi dat pe mâna colonelului. Mi-ar face multă plăcere să-mi daţi de veste la Boma că aţi scăpat cu bine din ţinutul Congo-ului. Adresa este: „Prima escadrilă de avioane, Boma”.

— Bine, domnule căpitan, voi face cu dragă inimă ce-mi ceri, răspunse Marian. Şi mă bucur că am cunoscut un ofiţer atât de cinstit ca d-ta. Ne vom grăbi cu plecarea, ca să fiţi cât mai curând liberi. Pongo al nostru va goli benzina, în vreme ce noi doi vom schimba iarăşi hainele cu domnii ofiţeri.

Pongo se duse la avionul căpitanului să golească benzina; în vremea asta eu descuiai cătuşele ofiţerilor care purtau costumele noastre şi-i ţinui la respect cu arma, până se dezbrăcară şi unul din ei primi de la Marian uniforma sa, pe care şi-o puse. Acesta fu legat apoi şi prietenul meu veghea asupra celuilalt, în timp ce eu mă îmbrăcai cu lucrurile mele. Curând fu legat. Şi ofiţerul acesta şi atunci veni îndărăt şi Pongo, care vărsase benzina la oarecare depărtare de avion.

Marian scoase apoi piesele principale de la instalaţia de T. F. F. Şi mitraliera aeroplanului care rămânea pe loc şi le puse în aparatul „nostru”.

— Aşa, acum suntem gata, domnule căpitan – zise prietenul meu – pachetul cu cheile cătuşelor îl voi zvârli îndată după ce ne vom înălţa, ca să n-aveţi mult de alergat. Voi mai face şi un nod la o frânghie pe care o voi arunca colo, spre Gandu, ca să vă arate drumul. Uite, revolverele vi le şi pun îndărăt la cingătoare aşa că puteţi porni cu toţii îndată, ca s-ajungeţi în oraş încă înainte de a se întuneca. Rămâi cu bine, domnule căpitan şi, în ce te priveşte pe d-ta, pot spune cu plăcere: la revedere!

— Domnule Farrow, minunate sunt căile destinului şi-ţi răspund cu dragă inimă: la revedere.

Strânserăm mâinile legate la spate ale căpitanului, apoi salutarăm din cap pe ceilalţi ofiţeri şi ne îndreptarăm spre avion.

Învârti de câteva ori elicea, mă urcai apoi în aparat, unde Pongo se şi aşezase pe locul observatorului, iar Marian puse în funcţiune motorul şi după câteva clipe ne înălţăm în văzduh.

Când furăm la vreo cinci sute de metri de ofiţeri, aruncai jos pachetul cu cheile cătuşelor. Marian făcu apoi un viraj, luând drumul înapoi spre cei patru ofiţeri.

Deodată tresării speriat, căci la vreo trei sute de metri de militarii în neputinţă de a se apăra, se ridică din iarbă un trup mare, galben şi se repezi spre dânşii.

Era un leu, pe care îl speriase, probabil, duduitul motorului.

Trebuia lucrat repede, căci altfel nenorociţi erau pierduţi. Îl ghiontii pe Marian şi-i arătai fiara. Apoi ridicai puşca şi slobozii două gloanţe asupra trupului galben.

Nimerisem, căci văzui leul sărind în sus, rotindu-se apoi de câteva ori în jurul său, pe urmă se repezi iar spre ofiţeri.

În vremea asta noi trecusem înainte, dar acum Marian făcu din nou un viraj şi zbură spre fiară.

Leul se opri brusc auzind vâjâitul motorului deasupra lui şi mă folosii de clipa aceasta ca să slobod într-unsul încă două gloanţe. Îl nimerii, dar nici de asta mortal, căci când trecurăm iar de el şi întorsei capul îl văzui alergând din nou spre belgieni, ceva mai încet însă.

Strigai în urechea lui Marian şi dânsul îndrumi avionul zburând după leu. Şi acum băgai de seamă că pusese mâna pe mitralieră. Apoi aparatul se înclină şi în clipa următoare o ploaie de gloanţe ţâşni din maşină.

Era cât p-aci să ţip de bucurie, căci văzui trupul fiarei rostogolindu-se la pământ unde rămase nemişcat. Marian înălţă iar aparatul şi când trecurăm deasupra ofiţerilor, le trimisei salutări.

Din înălţime îi văzurăm pe cei patru luând-o la picior. Ajunşi la leu se opriră o clipă şi-l priviră, apoi merseră mai departe spre pachetul cu cheile cătuşelor.

Marian începu să descrie curbe în aer până ce căpitanul se aşeză pe pământ şi desfăcu pachetul, cu mâinile legate la spate. Abia când Frenchy se ridică şi ne făcu semne, prietenul meu înălţă mai sus avionul şi curând îi văzurăm pe cei patru ofiţeri ca nişte puncte mici în stepa întinsă.

Mulţumit, mă aşezai iar lângă Pongo. Ne tăcuserăm datoria de oameni şi asta era mult.

Avionul zbura cu mare viteză – vreo sută optzeci de kilometri pe ceas, după socoteala mea. Puteam nădăjdui, deci, că în zorii zilei următoare vom ajunge la lacul Tanganica.

Dar, vorba ceea: omul propune şi Dumnezeu dispune…

După vreun ceas şi jumătate, un ghiont dat de Pongo mă trezi din piroteala în care căzusem. După cum văzui în grabă, zburăm deasupra ultimilor copaci ai unei păduri întinse.

Înaintea noastră se afla stepa largă de vreo doi kilometri, apoi începea iar pădure deasă şi cu copaci înalţi. Marian opri motorul şi se lăsă la pământ în zbor planat.

Mă ridicasem în picioare şi priveam stepa de care ne apropiam tot mai mult. Era acoperită cu iarbă măruntă, astfel că ne puteam bizui pe o aterizare lipsită de primejdie.

Peste câteva clipe urma să atingem pământul şi ca să nu-mi pierd echilibrul din pricina izbiturii; mă aşezai iarăşi pe scaun.

Şi asta fu norocul meu, căci când aparatul atinse pământul urmă mai întâi obişnuita izbitură apoi însă, roatele se împotmoliră în nişte gropi de mistreţi care se aflau acolo.

În clipa următoare căzurăm în cap, avionul se dădu peste cap, în vreme ce elicea se sfărâmă din pricina izbiturii şi a atingerii cu pământul uscat.

Ne aleserăm cu câte o lovitură puternică, deoarece căzuserăm cu trupul înainte. Dacă m-aş fi aflat în picioare, aş fi fost aruncat din aparat cine ştie unde.

— Halal să-mi fie! bodogăni Marian, după câtva timp. Parcă aş fi fost elev şi nu zburător încercat. Acum nu mai avem încotro şi trebuie să facem pe jos restul drumului. E cam neplăcut, căci cu siguranţă că belgienii vor împresura lacul Tanganica. După socoteala mea, mai avem de străbătut

vreo sută treizeci de kilometri şi asta ne va lua pe puţin trei zile, căci acum vom da de păduri dese. În vremea asta, duşmanii noştri pot întreprinde multe.

— E drept – încuviinţai eu, în vreme ce ieşeam din avion – să nădăjduim însă, că lucrurile vor sfârşi cu bine. Acum să ne căutăm un loc unde să poposim. Noroc că am luat cu noi puţină carne de antilopă, căci de vânat nu cred să fie rost pe aici.

— Eu propun să ridicăm avionul. Poate că elicea nu e atât de stricată şi-l putem repara cu uneltele care se află pe bord.

Ne puserăm pe lucru cu înfrigurare. Dar când izbutirăm să ridicăm aparatul, văzurăm că nu era cu putinţă nici o reparaţie căci elicea era cu totul sfărâmată.

— N-avem încotro, trebuie să pornim apostoleşte – zise Marian. Am însă altă idee. Nu suntem prea departe de pădure, aşa că vom împinge aparatul înapoi, până în apropierea copacilor şi ne aciuim în el peste noapte. În felul acesta n-avem nevoie să facem foc şi nici să stăm de pază, căci în avion suntem la adăpost de vizita fiarelor.

Propunerea era bună, astfel că ne apucarăm îndată de treabă.

Motivul pentru care Marian vroia să ducă aparatul în apropierea pădurii, era bine întemeiat: în felul acesta am fi putut înşela ochii aviatorilor care ne-ar fi urmărit, căci pilotul şi observatorul vor cerceta stepa şi nu marginea pădurii.

Şi mai bine ar fi fost dacă am fi putut ascunde aparatul cu totul, căci atunci belgienii ar fi presupus că zburasem deasupra lacului Tanganica. Tocmai vroiam să i-o spun lui Marian, când el mi-o luă înainte:

— Mâine dimineaţă vom încerca să pitim aparatul în pădure. Sau dacă nu se va putea, va trebui să-l acoperim cu ramuri. Câştigăm un avans mai mare. Trebuie să ne aşteptăm ca Frenchy să-şi fi anunţat, din Gandu, superiorii şi se poate ca un aparat să şi fie în drum, în urmărirea noastră.

— Mariane, am o idee! Mai avem un sfert de ceas lumină… şi cred că e mai bine săi împingem chiar de pe acum avionul cu coada în pădure, iar aripile să le acoperim cu crengi. E foarte cu putinţă ca zburători belgieni să se aprovizioneze cu benzină în Gandu şi-apoi să cerceteze cu rachete toate şesurile pe unde am trecut. Şi-or fi zicând şi ei că am aterizat înainte de a se înnopta.

— Bravo, Robert! Ideea ta e cât se poate de bună. Hai să ne punem repede pe lucru ca să nu ne apuce noaptea.

Iuţirăm pasul şi în curând ajunserăm în pădure. Pongo, care luase pe umăr coada avionului împins de noi, intră cu el între doi copaci depărtaţi unul de altul, până ce aripile se izbiră de trunchiuri.

Uriaşul se afundă apoi în pădure şi începu să taie crengi, pe care eu le transportai afară. Iar Marian acoperi cu ele avionul.

Tocmai când se lăsă întunerecul, sfârşirăm treaba. Şi o făcusem atât de bine, încât cu greu ar fi putut descoperi cineva aparatul, mai ales dintr-un zbor repede.

— Aşa, acum avem un adăpost cât se poate de bun, zise Marian.

Ne căţărarăm iarăşi în carlingă şi de data aceasta Pongo ceru pentru el locul pilotului, în care se aşeză în voie. Eu cu Marian ne urcarăm în spate, ne lungirăm pe podea şi întinserăm picioarele.

Deoarece înainte mai mâncasem, se scursese vreun ceas de când se întunecase. Eram obosit şi îndată ce mă învelii în pătura de lână, adormii.

Mă trezii brusc, pe când visam că se apropie o furtună. Şi încă pe jumătate adormiţi auzii bubuitul tunetului în depărtare.

IV.
PRIN ŢINUTURI SĂLBATECE.

RIDICÂNDU-MĂ în capul oaselor, îl auzii pe Marian şoptind:

— Ei sunt aproape de tot de avion, dar nu cred să se poată căţăra înăuntru.

— Cine? Fulgerele? mormăi eu, buimăcit da somn.

— Se vede că ai visat vreo furtună – zisei Marian, râzând încetişor – nu, Robert, nu e vorba de fulgere şi tunet? A! Acum îţi dai seama?

Într-adevăr, ştiam acum ce credea prietenul meu. Dedesubtul nostru răsunase mugetul unui leu şi în clipa asta mă dumirii de ce visasem o furtună.

Mugetul acela fioros semăna aidoma cu bubuitul unui tunet. Şi abia amuţise, că auzii încă unul, din gâtlejul unui al doilea leu, atât de aproape de parcă s-ar fi aflat sub aripa aparatului.

Probabil că ne mirosiseră, dar nu îndrăzneau să atace „dihania” ciudată care se ivise în pădure. Mârâind, răgind uneori, ne dădeau târcoale mereu.

Deodată avionul se cutremură sub o izbitură puternică. Pânza aripei drepte fu sfâşiată sub apăsarea unui trup greu şi în clipa următoare răsună aproape de tot pufăitul unui leu flămând.

Din fericire, Marian găsise în avion o lampă electrică de buzunar. Simţii că prietenul meu se ridică şi – eu după el smucind în acelaşi timp revolverul de la brâu.

În picioare, puteam privi pe deasupra marginii avionului.

— Ia seama! şopti Marian şi în aceeaşi clipa, ţâşni lumina lămpii de buzunar.

Razele-i vii căzură asupra căpăţânii unui leu, care stătea pe aripă, la cel mult un metru de noi. Orbit de lumină, închise o clipă ochii şi atunci Marian îmi zise în şoaptă:

— Ţinteşte tu ochiul drept, eu cel stâng.

Ridicai arma şi ţintii spre partea dreaptă a capului uriaş. Fiara deschise iar ochii. Acesta era un semn că se pregăteşte de săritură, astfel că nu mai aveam timp de pierdut.

Patru gloanţe detunară în noapte şi efectul lor fu fulgerător. Cu un răget scurt, animalul se ridică în două labe, pentru ca apoi să se rostogolească de pe aripa înclinată.

De jos, auzirăm cum se zvârcoleşte şi râcâie pământul cu labele, apoi un ultim horcăit. Primejdiosul vizitator îşi dăduse sufletul.

— N-a fost glumă! - murmură Marian – numai de ne-ar lăsa în pace celălalt.

— Dacă e leoaică, va ţine să răzbune moartea bărbăţelului – zisei eu – mai înainte fusese pe partea cealaltă, aşa că e bine să ne întoarcem.

Se părea însă că fiara se îndepărtase, căci nu mai dădea semn de viaţă. Numai dinspre stepă, la vreo cincizeci de metri depărtare, se auzi un fel de lătrat scurt, ciudat.

— Interesant! zise Marian. Face impresia că cineva ar fi alungat animalul. Sau o fi din pricina gloanţelor noastre?

— Nici eu nu-mi pot lămuri, dar ciudat e oricum – răspunsei – mă aşteptam să ne atace cu siguranţă.

— Asta nu ne poate fi de…

Marian îşi rupse vorba şi mă ghionti cu braţul.

Avionul fu zgâlţâit ca şi cum cineva ar fi izbit în el sau s-ar fi săltat pe aripă şi acum aparatul începu să tremure, apoi să se legene uşurel.

Nu se putea să fie leoaica, pentru că ea ar fi sărit brusc pe aripă şi ne-ar fi atacat îndată. Atunci ce putea fi?

Privirăm cu încordare în beznă. Simţeam bine că trebuie să fie o povară grea pe aripa stângă şi era o vietate care-şi făcea de joaca legănând aparatul, deoarece zguduiturile se

simţeau din ce în ce mai bine şi avionul trosnea din toate încheieturile.

— Ce Dumnezeu o mai fi şi asta? murmurai în cele din urmă.

Imediat ciudata mişcare încetă. Se scurseră câteva minute de încordare chinuitoare, apoi se simţi iarăşi o smucitură şi din nou începu legănatul şi zguduiturile avionului.

Tresării speriat la atingerea unei mâini, dar îmi dădui seamă îndată că era Pongo, care ne ghiontea încet de la locul său din fată. Ne aplecarăm înainte şi folosindu-ne de un moment când aparatul se clătina mai tare, camaradul nostru Negru, şopti:

— Massers fie liniştiţi! Pongo miroase, este Pongo.

— O gorilă! Dumnezeule asta ne mai lipsea!

Un astfel de potrivnic era poate mai primejdios decât un leu, căci chiar în luptă cu moartea se mai putea apropia şi să sfărâme în bucăţi aparatul, cu noi, cu tot.

Namila codrilor auzise şi şoaptele lui Pongo, căci legănatul încetă iar şi dinspre marginea aripei răsună un mârâit furios.

Probabil că-i făcea plăcere dihaniei să se legene, dar nu vroia să fie stingherită în joaca ei. Acum se părea că vrea să afle ce-nsemnau şoaptele pe care le auzise.

După câteva minute aparatul se cutremură iar, însă de data asta nu mai era legănatul acela uniform, ci smucituri scurte, neregulate. Grozava maimuţă se apropia deci.

Din mişcările încete ale lui Marian ghicii că îndrepta lampa spre partea cealaltă. Ridicai şi eu revolverul în direcţia aceea.

Se scurseră iarăşi câteva minute şi smucituri la încetară din nou. Nu ştiam unde se afla fiara în clipa de faţă şi ce avea de gând.

Deodată Pongo şopti, atât de încet că abia îl auzirăm:

— Pongo aproape de tot, Pongo miroase la el.

Şi în aceeaşi clipă mârâitul uriaşei maimuţe se auzi aproape de tot în faţa noastră. Marian aprinse îndată lampa şi lumina ei căzu pe monstrul care se afla la cel mult doi metri de noi.

Surprins de lumina vie închise repede ochii mici şi părea gata să se retragă în bezna pădurii.

Dar tocmai când vrui să răsuflu uşurat, namila înaltă de vreo doi metri deschise iar ochii; clipi furios în lumina orbitoare şi-şi arăta colţii grozavi. În acelaşi timp începu să se bată cu pumnii în piept, smocul de păr îi căzu pe frunte şi, clătinându-se făcu un pas înainte.

Arăta ca un diavol.

Ţintii asupra ochiului său stâng spre a trage imediat ce-ar mai fi făcut un pas înainte. Şi Marian ridicase arma.

Fiorosul musafir mai făcu într-adevăr un pas înainte, dar tocmai când vrui să trag, el găuri, prin greutatea lui, aripa avionului.

Răcnind de spaimă căută să se ţină, însă zadarnic, se zbătu cu labele, căci nu găsi nici un sprijin.

Îmi venea să râd când trupul enorm se rostogoli în jos, în clipa următoare, de pe aripă – căci cu prilejul acesta gorila scotea răcnete grozave de spaimă.

Apoi mă pândii că, odată ajuns pe pământ, va întreprinde un nou atac – dar deodată auzul îmi fu atins de un bâzâit îndepărtat, pe care nu-l băgasem în seamă până atunci, din pricina încordării în care mă aflasem.

Era un avion, care se apropia cu mare viteză. Marian stinse îndată lampa, căci mai primejdioasă decât gorila ar fi fost în clipa aceea descoperirea noastră de către belgieni.

Bâzâitul se transformă în vâjâit şi deodată avionul nostru se cutremură. Aşa dar gorila nu se dădea bătută, ci vroia să întreprindă un al doilea atac.

Situaţia noastră devenea într-adevăr primejdioasă. Peste câteva minute avionul urma să fie deasupra noastră şi cei dinăuntru vor vedea cu siguranţă de sus lumina vie a lămpii.

Pe întunerec, însă, eram expuşi, fără apărare, atacului gorilei înfuriate. Cu toate astea trebuia să ne apărăm de ea, dar prin asta puteam fi încredinţaţi că vom cădea iar în mâinile belgienilor.

Aparatul se clătina tot mai tare. Probabil că uriaşa maimuţă se căţăra iarăşi pe aripă. Acum îi auzeam şi mârâitul furios.

Deodată, însă, scuturăturile aparatului încetară. Duduitul avionului de sus deveni atât de tare într-acestea, încât trebuie să-l fi auzit şi gorila cu tot mârâitul ei furios.

Cel puţin ea rămase brusc foarte liniştită, iar noi ne ferirăm să facem cel mai mic zgomot. Duduitul motorului se apropia tot mai mult şi în curând se auzea ca un tunet asurzitor.

După câteva minute el trecu deasupra noastră. Avionul nostru se clătină sub nişte lovituri puternice, dar ne spuserăm îndată că gorila nu va ataca acum, ci-şi va căuta salvarea în fugă.

Într-adevăr, aparatul încetă să se mai clatine şi eu răsuflând uşurat, îi şoptii lui Marian:

— Am avut noroc. Mi-ar fi părut nespus de rău dacă aş fi fost nevoit să împuşc gorila. Ce-au sa se mire belgienii când îşi vor regăsi avionul! Labe de leu şi de gorilă lasă urme foarte lămurite.

— Asta aşa e – râse prietenul meu – dar pentru noi e tot una. Ia te uită, aviatorul cercetează acum câmpia. Aşa dar, belgienii cunosc bine ţinutul, căci nu e atât de simplu să găseşti pe întunerec fâşia asta îngustă.

Dincolo la marginea luminişului plutea un mare glob luminos al unei umbrele de mătase. Lumina se răsfrângea pe o treime a terenului! Dacă n-am fi împins aparatul în pădure, acoperindu-l cu crengi, cu siguranţă că am fi fost văzuţi.

— Mariane – zisei deodată, speriat – cele două fiare or fi smuls ramurile de pe aripi. Poate că din pricina asta belgienii tot au să ne descopere.

— Nu cred – răspunse prietenul meu – căci în faţa avionului am vârât în pământ crengi înalte, astfel că fac impresia unor copăcei. Dar poate că tot e mai bine să ne strecurăm repede afară şi să aşezăm la loc crengile pe aripi.

— Şi ce te faci cu gorila? întrebai eu.

— Cu siguranţă că ea s-a ascuns sub copaci mai adânc în pădure, râse Marian. Hai repede să aşezăm la loc crengile!

Ne strecurarăm afară, Marian la dreapta, eu la stânga. Dibuind cu băgare de seamă pusei la loc ramurile, care într-adevăr fuseseră răvăşite.

După câteva minute eram iarăşi la locul meu din avion şi când veni şi Marian îmi zise:

— Acum putem fi fără grijă. Pentru mai multă siguranţă am adus o creangă; care prisosea şi cu care ne vom acoperi noi.

Treaba asta fu făcută repede şi acum privirăm prin frunziş, spre câmpie. După cum auzeam din bâzâitul îndepărtat al motorului, aviatorul cercetase pădurea spre stânga *şi* acum se apropia iar. Nu trecu mult şi o rachetă luminoasă se lăsă în jos cam pe la mijlocul stepei. Avionul dispăru spre dreapta şi abia peste zece minute se înapoie.

Când lăsară din nou în jos o rachetă luminoasă, văzui întâmplător în faţa noastră, în stepă, la vreo cincizeci de metri depărtare, un leu gonind spre pădurea de peste drum.

— Aha! făcu Marian, cu siguranţă că e leoaica. Acum putem îi siguri că ne va scuti de vizita ei şi deoarece şi aviatorul ne va lăsa în pace, ne putem urma somnul întrerupt.

— Care va să zică, crezi că nici gorila nu se va înapoia?

— Fără îndoială, căci prea s-a speriat dihania.

Ne întinserăm în voie şi eu nu putui închide ochii multă vreme, în vreme ce Marian adormi îndată. În cele din urmă, însă, mă pridiди oboseala şi somnul mă prinse în mrejele lui.

A doua zi dimineaţă mă trezi Marian. Părea nedormit, aşa că-l întrebai de pricină.

— Da, Robert – răspunse el – m-am trezit în toiul nopţii şi n-am mai putut închide ochii. Cu prilejul acesta am făcut constatarea că aviatorul belgian nu s-a mai înapoiat, astfel că presupun că a aterizat la lacul Tanganica. Şi asta ar fi rău pentru noi, deoarece se poate să le fi spus locuitorilor de acolo ce au de făcut.

Afară de asta ne poate şi descoperi dacă drumul nostru va duce printr-o câmpie mai întinsă.

— M-am gândit şi eu la asta şi de aceea ne vom lua crengi mari de îndată ce vom ieşi din pădure. Dacă vom auzi zgomotul avionului ne vom întinde la pământ şi ne vom acoperi cu ele.

— Tiii, că bine zici! Atunci n-avem de ce săi ne mai temem în privinţa asta. Când pornim?

— După ce vom fi mâncat, restul de carne ce-l mai avem.

Îmbucarăm la repezeală, coborârăm apoi din avion şi după ce ne încredinţarăm că nu era nici un avion deasupra, ieşirăm din pădure şi pornirăm spre cea din faţa noastră, care se găsea la vreo doi kilometri depărtare. Fiecare din noi luase câte o craca lungă şi stufoasă.

Ajunseserăm cam pe la mijlocul câmpiei când, deodată, Marian se opri şi aruncând creanga deoparte, îşi smulse puşca de pe umăr. Pongo se oprise şi el din fugă şi ridică braţul cu suliţa.

Prin faptul acesta o luai puţin înainte tovarăşilor mei, apoi însă, când mă oprii şi eu, mirat, văzui motivul care-i făcuse pe camarazii mei să stea locului.

Dinspre dreapta noastră venea în goană un trup galben – leoaica, al cărei tovarăş îl răpusesem în timpul nopţii. Ea era încă la vreo treizeci de metri de mine, dar cu fiecare pas se apropia.

Trăsei puşca în grabă – în aceeaşi clipă răsună însă împuşcătura lui Marian şi fiara se prăbuşi. Pentru un moment numai, căci imediat se ridică iar şi se năpusti asupra prietenului meu.

Atunci trăsei şi eu şi animalul se prăbuşi din nou. Leoaica se ridica pentru a doua oară; plină de sânge şi se repezi spre mine.

De data asta glonţul pe care-l trase Marian curmă viaţa fiarei.

— Iarăşi o mică surpriză! zisei eu. Dacă merge aşa mai departe, vom mai avea nevoie de multă vreme până la Tanganica.

— Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta – spuse Marian – căci ştim noi cât de răzbunătoare sunt uneori fiarele acestea. Acum trebuie să jertfim crengile noastre, ca s-o acoperim, altminteri, când s-o întoarce aviatorul va şti îndată că am fost aici în stepă.

Acoperirăm trupul leoaicei şi pornirăm iar la drum, iuţind pasul. Mai aveam un kilometru până la marginea pădurii şi asta însemna o sforţare enormă în zăpuşeala aceea grozavă.

Străbăturăm vreo trei sute de metri şi rămaserăm o clipă locului, pentru ca apoi, adunând puteri, să ne urmăm drumul spre pădure, cu paşi grăbiţi.

Căci departe înaintea noastră se auzi bâzâitul unui motor, ceea ce însemna că aviatorul nostru se întorcea. Trebuia, deci, să ne-ncordăm puterile.

Deodată privind în sus în toiul fugii văzui un punctuleţ deasupra pădurii. Era avionul şi ştiam noi bine cu ce iuţeală grozavă zboară avioanele. Şi noi ne mai aflam la cel puţin două sute de metri de pădure.

— Cu siguranţă că am şi fost descoperiţi! gâfâii eu. Fără îndoială că au ocheane.

— Cu neputinţă – răspunse Marian – căci nu pot vedea nimic împotriva soarelui. Şi-apoi, nu mai avem mult până la pădure.

Cuvintele acestea îmi dădură puteri noii. Nu mă gândisem că aviatorii, zburând împotriva soarelui, erau cu desăvârşire orbiţi de acesta şi nu puteau vedea decât câmpia de sub dânşii sau îndărătul lor.

Eram într-adevăr la capătul puterilor când ajunserăm, în sfârşit, la cei dintâi copaci şi ne strecurarăm în toată graba în desiş. Făcurăm vreo zece metri, apoi ne oprirăm într-un luminiş mic, ca săi mai răsuflăm puţin. Chiar în clipa aceea avionul trecu deasupra capetelor noastre, cu un zgomot asurzitor.

Încă odată salvarea ne-a venit în ultima clipă! Când ne liniştirăm în cele din urmă, Marian zise:

— Aşa, acum trebuie să ne croim iarăşi o cărare prin desiş. Să sperăm însă că vom avea noroc şi vom da curând de o potecă de pachidermi, altminteri vom avea nevoie, pentru restul drumului, de mai mult timp decât ne închipuim.

— Ce-or fi crezând acum belgienii? întrebai eu – îşi închipuiesc oare că am străbătut în zbor Tanganica?

— N-aş putea să-ţi spun, Robert. Mai mult ca sigur că aşa vor crede. Dar vor cerceta ei pe englezii de colo şi azi sau mâine vor afla că n-a aterizat nici un avion prin părţile acelea. Şi atunci firește că-şi vor continua cercetările cu şi mai multă îndârjire, ceea ce înseamnă că vom fi iarăşi în mare primejdie, căci avem nevoie de cel puţin trei zile până la Tanganica.

V.
PESTE LACUL TANGANICA.

TREI ZILE LUPTARĂM ca să ne croim drum prin pădurea sălbatică sau goneam prin stepe arse de soare, ameninţaţi de fiare, veşnic cu grija de a nu fi descoperiţi de avioanele belgienilor.

În seara zilei a treia ne aflam iarăşi în mijlocul pădurii. Cu puţin înainte Pongo vânase o antilopă cu suliţa lui. Aleseserăm un luminiş mic, pe care vroiam să poposim peste noapte.

În vreme ce carnea se frigea deasupra focşorului ce-l aprinsesem, Marian zise:

— Dacă pornim la drum mâine dimineaţă, în câteva ceasuri ajungem la lac. Am presimţirea că belgienii au aţâţat împotriva noastră pe locuitorii de pe malul lacului. De aceea e mai bine, poate, dacă ne vom petrece noaptea în copaci. Socot că e mai nimerit să ne ferim a face foc.

— Masser are dreptate – zise Pongo – Massers aude?

Un zgomot abia auzit, ajungea până la noi şi, cunoscând moravurile africane, ştiurăm îndată că e vorba de o tobă mare de lemn, cu ajutorul căreia se aduceau veştile la cunoştinţa oamenilor.

Judecând după sunet, toba aceasta nu putea fi prea departe. Oricât de neplăcut ar fi fost trebuia totuşi să ne căţărăm în copaci şi să stăm acolo până la ziuă.

După ce ne prepararăm ceaiul, Pongo stinse focul, apoi porni în cercetare în jurul luminişului; se opri într-un loc şi arătând cu mâna spre un copac mare, zise:

— Aici va fi bine, Massers. Pongo face culcuş.

În grabă, căci noaptea se apropia, tăia cu cuţitul de spintecat rechini, câţiva copăcei. După ce se căţăra în arborele ales, noi îi întinserăm crengile şi el le înţepeni pe trei crăci groase, la vreo trei metri deasupra pământului. Deoarece purtam totdeauna cu noi sfoară prin buzunare. Te puturăm lega destul de bine, astfel că n-aveam de ce ne teme chiar pe vreme de furtună. Pe această platformă el presără

frunziş şi în chipul acesta ne pregăti un culcuş plăcut şi sigur în acelaşi timp. Abia ne urcarăm şi ne întinserăm că se şi înnoptă.

Şi tot mai auzeam loviturile de tobă, iar de la mare depărtare venea înăbuşit răspunsul, din vreun sat oarecare.

— Vom întâmpina mari greutăţi cu trecerea lacului – zise Marian – ba mă tem chiar că mai îndârjit duşman al nostru locotenentul Gaston, a venit cu un avion la lac ca să pună mâna pe noi în ultima clipă.

— Atunci cel mai bun lucru ar fi să mergem la mal, abia când s-o întuneca propusei eu.

— Dacă au fost postate santinele acolo, le putem ocoli lesne.

— Fireşte că aşa va trebui să facem – încuviinţă Marian – dar îşi vor fi spus şi belgienii asta şi or fi luat ei măsurile cuvenite.

— Ar fi prost să fie aşa, totuşi trebuie să găsim un loc pe unde să ne strecurăm.

— De sigur şi am şi făurit un plan cum să îndeplinim mai bine lucrul acesta. Trebuie să facem tocmai dimpotrivă de ceea ce aşteaptă duşmanii de la noi. Acum, hai să încercăm sa dormim, căci ne aşteaptă o muncă grea.

— Massers, linişte! şopti deodată, Pongo. Tembo vine.

E o taină a lui cum băgase de seamă apropierea elefantului. La o asemenea vizită nu ne aşteptasem, altminteri ne-am fi aşezat culcuşul mai sus, în copac.

La prevenirea lui Pongo tăcurăm îndată şi ne încordarăm auzul. Dar afară de larma obişnuită a insectelor, păsărilor de noapte şi maimuţelor, nu puturăm auzi nici un alt sunet care să ne vestească apropierea unui pachiderm.

Ne puteam însă încrede în auzul ascuţit ai lui Pongo.

Deodată luna se ivi pe cer şi îşi aruncă lumina palidă asupra rariştei.

Îmi aţintii privirea spre trunchiurile negre ale copacilor de la dreapta noastră. Cu siguranţă că elefantul venea dinăuntrul pădurii, din direcţia din care venisem şi noi.

Tresării speriat, căci printre copacii uriaşi ai pădurii se strecură, aproape fără zgomot un trup enorm.

Era un elefant cât toate zilele, ai cărui colţi sclipeau în lumina lunei.

Se opri în mijlocul rariştei şi adulmecă în juru-i. Părea să fie înalt de vreo trei metri, aşa că ar fi fost în măsură să dărâme platforma noastră, chiar numai cu capul. Cu atât mai lesne cu trompa-i lungă de vreo doi metri.

Porni domol prin luminiş, spre copacul la rădăcina căruia mâncaserăm în seara aceea. Suflă necăjit în cenuşa focului, apoi se-ntoarse brusc şi merse de-a lungul marginii luminişului, tot adulmecând cu trompa în sus la copaci. Era vădit lucru că ne mirosise urma şi ne căuta.

— Massers caţără repede mai sus, ne şopti Pongo.

Elefantul mai era doar la cincisprezece metri de noi, astfel că trebuia să ne grăbim cât se poate.

Pongo se şi săltase pe creanga de mai sus şi-i ajută lui Marian. Când însă întinsei şi eu braţele, avui nenorocul să frâng o rămurică.

Urmarea fu că primejdiosul pachiderm se năpusti îndată spre copacul nostru. Nici azi nu ştiu cât de repede am ajuns pe craca de deasupra. Abia mă ridicasem pe ea, că Pongo, de sus, îmi şi apucă braţul întins şi mă trase spre el.

Era şi timpul, căci în aceeaşi clipă se năruí platforma pe care stătusem cu puţin înainte şi trompa izbi cu putere în trunchiul copacului chiar dedesubtul meu.

Ne grăbirăm sa ne căţărăm şi mai sus, apoi ne lipirăm unul de altul şi ne ţinurăm strânşi, în timp ce Pongo, care era lângă trunchi, îl cuprinse pe acesta cu braţul.

În clipa următoare, elefantul începu să izbească nebuneşte în copac, care se cutremură până în vârf.

— Stăm bine! şopti Marian, glumeţ cum era el – s-a dus faimosul nostru culcuş!

— Ne-om odihni noi mai târziu şi pentru acum – răspunsei eu – dar ia spune, crezi că matahala aia nu se va mişca de aici până mâine dimineaţă?

— Cu siguranţă, dacă nu-i va atrage altceva atenţia. Dacă n-am fi atât de aproape de satele negrilor, l-aş împuşca, fiindcă se prea poate să nu se urnească de aici nici mâine toată ziua.

— Hm… frumoasă perspectivă să fii nevoit să stai pe craca asta tare! Poate ar fi mai bine să urcăm şi mai sus; acolo crengile sunt mai dese şi ne-am putea întinde dea curmezişul lor.

— Nu e rea ideea – încuviinţă Marian – şi poate că elefantul îşi va vedea de drum când nu ne-o mai zări. Pongo, ia-o tu înainte!

— Massers ţine bine! ne preveni uriaşul.

Apoi se sculă şi se săltă pe craca cea mai apropiată. Marian se căţără pe trunchi şi eu îl urmai, ţinându-mă de el.

Urcarăm astfel patru crăci, apoi frunzişul începu să devină atât de des, încât asediatorul nostru nu se mai putea vedea.

Îl mai auzirăm tropăind şi pufăind, furios, până când deodată răsuflă cu putere şi imediat se îndepărtă de luminiş. Se făcu tăcere desăvârşită, ceea ce însemna că inteligentul pachiderm se furişa iarăşi, dacă nu cumva se oprise în apropiere.

— Sau a mirosit ceva ce l-a atras în altă parte – zise Marian – sau vrea să ne amăgească numai şi pândeşte pe aproape, socotind că vom fi neprevăzători şi vom coborî.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu – dar te pomeneşti că se plictiseşte până dimineaţă şi se cară de aici.

— Să nădăjduim. Totuşi…

Marian îşi rupse vorba, căci la vreo sută de metri de noi răsună răcnetul de atac al elefantului, căruia îi răspunseră ţipete de spaimă din gâtlejuri omeneşti.

Şi după câteva clipe, auzirăm înfioraţi, două strigăte de moarte. Pahidermul îşi găsise victime noii, de sigur şi-şi potolise astfel setea de răzbunare.

Tocmai când mă gândeam dacă nu cumva s-o întoarce acum, detunară împuşcături în pădure şi, după sunet, erau carabine militare.

Imediat se auzi iarăşi răcnetul grozav al elefantului, un ţipăt de moarte, din nou detunăturile a două arme – după cum puturăm deosebi lămurit – un răget al pachidermului, al cărui ton horcăitor ne dovedea că fusese atins de moarte, după aceea încă patru împuşcături… şi la urmă tăcerea se întinse iar deasupra pădurii.

— Repede jos din copac! strigă Marian. Cu siguranţă că elefantul a atacat o patrulă care ne căuta pe noi. Zăpăceala va fi acum atât de mare încât ne vom putea strecura neobservaţi şi nu se poate să nu dăm de vreo potecă bună, croită de ei, pe care să ajungem repede la lac.

— Foarte bine va fi, Masser Farrow! făcu Pongo.

Trebuia să-i dau dreptate prietenului meu, căci ni se oferea un prilej minunat să scăpăm.

Îi urmai deci repede pe tovarăşii mei, care şi începuseră să coboare. Când ajunserăm jos, Marian mai zise:

— Dacă nu mă-nşel, la început au detunat trei carabine, iar după ultimul ţipăt de moarte, numai două. Se prea poate, deci, să fi fost ucis şi un ofiţer belgian şi atunci zăpăceala va fi şi mai mare şi fuga noastră mai lesnicioasă.

Cu instinctul lui ce nu dădea greş, Pongo găsi poteca pe care şi-o croise elefantul. Puturăm astfel înainta repede, fără să facem zgomot.

Pongo, care luase conducerea, se opri în cele din urmă. Când furăm lângă el, văzurăm printr-o spărtură a unui tufiş

un luminiş întins, în care ardea un foc, la vreo treizeci de metri depărtare.

Vreo douăzeci de negri stăteau în jurul lui, privind cu teamă trupul enorm al elefantului, care zăcea lângă foc, sau aplecându-se uneori spre două făpturi întunecate, care stăteau şi ele nemişcate în faţa focului.

La dreapta acestuia, însă, erau doi ofiţeri belgieni în faţa unui camarad de-al lor întins la pământ. Îşi scoseseră chipiurile şi ştiurăm atunci că elefantul îşi alesese o victimă şi din rândurile lor.

— Massers, acum mergem repede în jurul luminişului, şopti Pongo.

Vorbele acestea mă readuseră la realitate, astfel că-l urmai îndată pe Marian care şi începuse să pătrundă în desiş, îndărătul uriaşului.

Pongo îndeplini acum o muncă minunată. Prin desişul încâlcit el ne aduse acum în jurul luminişului, atât de aproape de acesta încât puteam zări lumina focului de tabără. Piedecile le înlătura din cale cu atâta îndemânare cu cuţitul său, încât nici eu, care veneam la urmă, nu băgai de seamă.

Dădurăm apoi de o potecă bine bătătorită, pe care veniseră belgienii cu soldaţii lor. Trebuia sa ne aşteptăm că se vor întoarce şi ei acum repede, deoarece îşi puteau închipui că fuseserăm preveniţi dacă ne aflarăm pe aproape. Şi era îndoielnic dacă vor rămâne în luminiş până dimineaţă.

De aceea iuţirăm pasul, căutând să nu facem zgomot.

Neobosiţi străbăturăm kilometru după kilometru. Eram recunoscători patrulei că ne croise un drum atât de bun. Am socotit greşit depărtarea, căci era cel mult miezul nopţii, când furăm nevoiţi să ne oprim, auzindu-l pe Pongo şoptind:

— Massers, libatta înaintea noastră, Pongo miroase.

„Libatta “se numeşte „sat” în limbajul negrilor din Congo. Dar nu mi-aş fi putut închipui ca Pongo al nostru era în stare să miroase şi un sat.

Strecurându-ne cu băgare de seamă îndărătul lui, ieşirăm de-odată într-un luminiş întins, pe care se afla, într-adevăr, un sat mare scăldat în lumina razelor de lumină.

Mai descoperirăm însă şi altceva, care ne umplu de mare bucurie. De partea cealaltă a luminişului nu mai era pădure, ci… lacul Tanganica. Pongo stătea locului încă, privi însă de câteva ori spre cer, apoi zise încetişor:

— Luna pleacă îndată, atunci mergem la lac.

Avea dreptate. O perdea groasă de nori se ridicase şi luna trebuia să dispară curând îndărătul ei. Atunci puteam ocoli

satul în linişte şi să-ncercăm a „confisca” un kanu de pe ţărm.

Când luna dispăru în cele din urmă, după nori Pongo ne trase înainte. Ne ţineam iarăşi unul de altul, căci trecerea bruscă de la lumina vie la întunerecul adânc făcea să nu vedem aproape nimic.

Pongo însă găsi drumul şi în curând auzirăm înaintea noastră plescăitul valurilor. Uriaşul negru găsi numaidecât şi o luntre în care se şi urcă. Vâsle erau destule pe fundul ei şi când ne urcarăm şi noi, Pongo mână barca încet spre larg.

De vâsle ne folosirăm abia când furăm de-ajuns de departe de sat ca să nu fim auziţi.

— Păcat! zisei. Ar îi trebuit să luăm şi celelalte kanu-uri sau să le fi scufundat. Prin asta i-am fi pus în neputinţă pe locuitorii satului să ne urmărească.

— E greşită părerea ta – răspunse Marian – căci întâmplarea ar fi putut face ca dispariţia tuturor bărcilor să fie băgată în seamă imediat. Cred că atunci am îi avut îndată pe urmele noastre un avion al belgienilor. Dispariţia unei singure luntre, însă, va fi observată abia mâine şi atunci noi vom fi pe malul cellalt. După socoteala noastră aveam de străbătut vreo patruzeci de kilometri până la malul opus. Şi trebuia să vâslim din răsputeri ca să fim acolo până la ivirea zorilor.

Pongo vâslea pe partea stângă, noi doi pe cea dreapta. Veni şi dimineaţa, eram acum la cel puţin patruzeci de kilometri depărtare de satul duşman, desi tot nu vedeam încă malul celălalt al lacului. Marian spuse că în partea cea mai largă Tanganica ar avea vreo şaptezeci de kilometri!

După încă vreun ceas de vâslit, Pongo arătă cu mâna înainte şi zise:

— Massers, pământ!

Nelămurit zărirăm în depărtare o dungă negricioasă şi asta ne dădu noii puteri. Luntrea aluneca acum mai repede pe apă. După încă un ceas puturăm zări lămurit malul.

Cât p-aci însă fuga noastră să aibă un sfârşit neplăcut. Nu prea dădeam atenţie împrejurimilor ci priveam mereu spre malul care însemna pentru noi salvarea după atâtea primejdii. Pongo, care stătea la capătul dinainte al luntrei, tresări deodată, apoi o îndrumă în altă direcţie şi strigai cât putu:

— Atenţiune, Massers, Matomombo!

Imediat lăsarăm vâslele pe fundul luntrei şi luarăm puştile în mâini. Era şi timpul căci dihania era la cel mult zece metri depărtare.

Descărcai toate gloanţele din arma mea în capul animalului şi nimerii bine, după cum văzui din sângele care ţâşni imediat din numeroasele răni. Dar uriaşul acesta era de o putere de necrezut. Mişcările lui devenim mai molcome, totuşi se apropia, mereu, fără să se turbure.

Iată-l lângă luntre, ridicându-se puţin din apă şi deschizând botul enorm. Se părea că clipa aceasta o aşteaptă Marian, care până atunci stătuse liniştit, cu puşca pregătită.

Două gloanţe porniră fulgerător, hipopotamul scoase un horcăit şi Pongo îndepărtă luntrea din apropierea dihaniei primejdioase.

Apa se înroşi de sânge, apoi monstrul începu să se afunde încetişor.

— Vezi tu, Robert – îmi zise Marian, zâmbind – chiar atât de simplu nu ne era dat să trecem lacul. Să nădăjduim însă că de acum încolo nu vom mai fi turburaţi de nimic.

În vreme ce-mi încărcai din nou puşca, camarazii vâsliră mai departe şi după o jumătate de ceas luntrea noastră se lovi de mal.

Sărirăm pe uscat râzând. Acum eram salvaţi, căci ne aflam pe pământul Africii germane.

Aventurile prin care am mai trecut ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George» – îşi încheia doctorul Bertram povestirea.

Sfârşitul volumului: **FUGĂRIŢI.**

În numărul următor:

IDOLUL DE PE INSULĂ.

Cea mai populara publicaţie din tara este astăzi, fără îndoială, „DETECTIVUL SĂPTĂMÂNAL”, care aduce în fiecare joi câte o povestire din isprăvile celor mai vestiţi defectivi. Naraţiunile acestea cuprind în ele toate elementele unei lecturi plăcute fi Instructive, pentru serile de iarnă, când nimic nu e mal agreabil decât să stai la gura sobei cu o carte în mana.

„DETECTIVUL SĂPTĂMÂNAL” a ţinut, însă, să ofere cititorului fi posibilitatea de a câştiga în chip uşor un premiu în bani, instituind un senzaţional „Concurs de perspicacitate”, ale cărui condiţii sunt publicate în fiecare număr al publicaţiei.

Deşi conţine 64 pagini mari, are o copertă cartonată, în culori, „DETECTIVUL SĂPTĂMÂNAL” costa numai 5 lei exemplarul.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro